

EN TOTAL UTFRIELSE

 Jeg visste egentlig ikke hva jeg skulle si denne morgenen. Jeg satt bak der med broder Egan, og jeg hørte . . . Broder Neville sa noe, og så på meg. Og jeg sa til broder Egan: “Spør han meg?”

Og han sa: “Det gjør han.”

² Så her er jeg her oppe for å si noe denne morgenen. Jeg tenkte, da jeg var . . . Viften der, der de . . . trekker til seg stemmen, det virker som den trekker den rett ut, når man taler. Det virker som viften tar stemmen helt bort.

Jeg hørte det . . . vitnesbyrd da jeg var der inne for å be for kvinnen på telefonen. Og den som fikk beskjeden, glemte å oppgi byen til stedet vi skulle ringe, fra Dr. Morrisons kone. Og jeg skal bare fortelle dere hva jeg gjorde, for dere alles og min bønn. Jeg la hendene på telefonen, og pekte på nummeret, uansett hvor det var, og ba Den Hellige Ånd om gå til kvinnen. Så jeg tror Han hørte det like mye som Han ville gjort hvis vi hadde . . . Skjønner? Og jeg bare la det ned. Og det kan være at det var slik Herren ønsket det. Skjønner? Det kan være at det er bedre på den måten.

³ Og så hørte jeg vitnesbyrdene mens jeg var der inne, av noen som sa at søster Rook hadde . . . Jeg tror broder Neville sa at hun hadde hatt et—et slags mentalt sammenbrudd. La oss holde fast ved Gud for det, bare husk denne ene tingen: Gud kjenner Sine Egne. Han vet alt om dem.

⁴ Kan dere høre bra der bak? Hvis ikke, er det noen ledige seter her oppe. Dere kan bytte hvis dere ønsker det. Og la oss se, er *dette* hovedmikrofonen? [En broder sier: “Nei, sir.”—Red.] Denne her, er det hovedmikrofonen? Ja vel. Vi får se om vi kan få den litt nærmere. Hva med akkurat her, Gene? Det blir helt fint. Og noen ganger blir jeg bare litt hes; jeg har forkynt ganske mye. Er det bedre? Kan dere høre det bedre?

⁵ Og vi vil absolutt huske på disse i bønn. Og vi ønsker å rapportere om et strålende møte nede fra . . .

Ser jeg på søster Rook? Jeg mener jeg ser på en dame bak her som ligner henne. Jeg tenkte: “Så visst snakker jeg ikke dobbelt her.” Jeg ser på noen som ser ut som henne, helt bakerst. Hun er på Saint Edward’s Hospital.

⁶ Og så, i Cleveland, Tennessee, og også i California, hadde vi et strålende møte. Herren velsignet storlig, og mange ting som Han gjorde. Og det er vi glade for. Glade for at vi kan komme tilbake til vårt eget fellesskap og rapportere om Guds godhet og nåde. Det var det de gjorde i Bibelen.

⁷ Jeg satte pris på broder Neville, eller broder Beelers bønn, hvordan han ba for folket, og—og ba om hjelp og nåde. Og hvis vi bare vil følge med, vil du alltid, hvis det er noe som skjer, vil du alltid finne ut at det er noe ekte ved det. Og så da broder Neville kom og førte disse diakonene, og så videre, opp hit til plattformen, for—for å be om Guds velsignelser over det—det menighetsofferet, hørte jeg ham tale i sin bønn til Gud, om disse mennene, hvordan de ba for hverandre. Og det gjør meg godt å høre en pastor som kan be over diakonene sine, og diakonene be tilbake for pastoren. Når du ser en menighet gå inn i et slikt samarbeid, vel, da er noe i ferd med å bevege seg. Det er slik menigheten må være i orden. Og det ga meg bare en idé til en tekst. Jeg skulle tale om velsignelsen i Kadesj, og de som nektet å høre på spionenes rapport, men så ombestemte jeg meg, til noe annet da.

⁸ Og nå, angående helbredelse, har jeg bare et lite vitnesbyrd som jeg gjerne vil gi. Jeg håpet at jeg skulle se sønnen min, Billy, der bak, men han har det i lomma si.

Og Billy begynner å bli bedre i møtene enn hva han pleide å være. Var nervøs, oppjaget, og han ville på en måte fortelle folk: “Åh, gå og sett dere! Gå og sett dere!” Sa: “Jeg vil gi dere et bønnekort.” Men jeg har nylig lagt merke til at det har vært mennesker i møtet som han bare synes så synd på. Hvis han ikke har noen bønnekort igjen, plasserer han dem i et rom, slik at jeg kan gå og be for dem.

⁹ Og noe slikt skjedde i Chicago, forrige gang. Og jeg vil gjerne lese det brevet hvis han kommer inn. Jeg har ikke sett ham. Han visste ikke at jeg kom hit denne morgenen, og—og ønsker—ønsker det brevet. Men jeg kom bare til å tenke på det da jeg tenkte på så mye sykdom. Og det er slik det er. Det er et attestert brev som . . .

Jeg leste i avisen (nei; det ble meg fortalt) om der hvor avisene kritiserte Oral Roberts, for å ha bedt for en kvinne som hadde diabetes og døde. Og jeg, nå, som en amerikaner, jeg—jeg liker å lyde lovene og—og de som har makten. Men jeg tror ikke det er rettferdig. Lurer på om de hadde vært villige til å skrive i avisen, om alle de Oral Robert har bedt for og som ble helbredet, som legene hadde gitt opp. Jeg undres på at de noen gang vil vise den andre siden, ser dere. De vil ikke gjøre det. Og så tror jeg kanskje at djevelen bare har forvirret dem så mye, at, og Gud tillater det, så de på Dommens Dag vil måtte stå til ansvar for det. Men jeg vet om tusenvis av mennesker som Oral Roberts har bedt for, som har vært døende, og de er friske.

¹⁰ Så du skjønner, de, de er uærlige når det gjelder det. De utgir sin side, den kritiske siden, men vil ikke utgi den andre siden. Nå, avisen skal holde samfunnet oppdatert om hendelser som skjer. Da tenker jeg, hvis mennesker bryr seg om hverandre, hvis noen blir helbredet, virkelig helbredet, burde hver avis i USA

publisere artikkelen om det. Men du kan ikke tvinge dem til å gjøre det. Nei. Hvis du viser dem noe slikt, vil de flire og le av det, og avvise det. Men hvis det er noe å kritisere . . . Det viser bare at denne nasjonen er klar for dom. Riktig. Og det må bli dom, og det er ingen måte å slippe unna det på. Og de samler bare ild på hodene deres, og så videre. Og slik en—en . . . uoverensstemmelse med prinsippene! En avis, dets prinsipper, er å—å informere samfunnet om alt godt eller dårlig, som skjer. Men de har gått bort fra prinsippene sine. Og siden de har gått bort fra prinsippene sine, så vil de—de ikke tjene sin hensikt skikkelig.

¹¹ Og det er på samme måte med menigheten. Når menigheten går bort fra sine prinsipper, kan den ikke tjene de hellige skikkelig. Vi må holde sammen, vi må være forent. Vi må være ett hjerte og i enighet. Ellers vil vi aldri tjene Gud eller folket, med mindre vi er ett hjerte og i enighet, for å stå for Bibelens prinsipper og de tingene som Gud har sagt, som er riktig. Vi må alltid stå for det.

¹² Billy holdt seg på rommet, i Chicago, han . . . Noen kom til ham, en kvinne med mannen sin, med kreft i lungene, døende. Og kona hans var rammet av polio, i rullestol, og hun prøvde å ta vare på en mann som knapt kunne stå oppreist, med kreft i lungen. Og Billy sa til ham, han sa: “Jeg—jeg beklager, sir.” Sa: “Jeg skulle gjerne gitt deg et bønnekort.” Og han sa: “Men jeg—jeg har ikke flere igjen.”

¹³ Og han sa: “Vel, ja vel, gutten min.” Han sa: “Det er helt i orden.” Sa: “Vi prøvde å komme hit, men det er så vanskelig for oss.”

¹⁴ Billy sa: “Jeg skal si deg hva vi gjør.” Sa: “Jeg skal hente pappa. Og jeg skal bringe ham inn, og jeg fører ham ut.” Og sa: “Når jeg gjør det, så snart dere hører Budskapet hans”, sa, “så tar du din . . . eller din kone og deg, og går inn på et lite rom der hvor jeg går gjennom, og jeg skal få ham til å be for dere.”

¹⁵ “Åh”, han sa, “det er en fin gest av deg, gutten min. Det er helt i orden.” Skjønner? Det er en—det er en holdning. Skjønner? “Helt i orden. Det er fint.” Skjønner?

¹⁶ Og den kvelden, Billy, da han dro tilbake dit, det stemte imidlertid ikke med det han hadde sagt, for han hadde svogeren sin der som blødde på grunn av lungeblødninger. Og svigerinnen hans der, som blødde fra magen, med magesår, også at de hadde kommet inn med dem, hadde liksom hjulpet dem inn litt på siden. Du må passe på, ellers vil hele rommet bli fullt, ser du. Men etter at vi har bedt for dem, får vi et brev tilbake, i posten, at den mannen har blitt fullkommen helbredet fra lungekreften. Kvinnen, kona i rullestolen, er oppe og går omkring, like normalt som noen gang før. Mannen med blødninger fra—fra lungene, fra tuberkulose, er helt frisk. Og kona hans er frisk av magesår. Fire av dem ble helbredet, på en gang! Jeg lurar på om avisene ville

være villige til å trykke det. Skjønner? Skjønner? Skjønner? Åh! Men Gud er fremdeles Gud. Han bare gjør ting på Sin Egen måte, vet du, og Han er så god. Vi er så glade for å vite at Han er Gud.

¹⁷ Vi snakket her om morgenen om en liten predikant som vi kjenner, som pleide å gå rundt, og be for syke og slikt. Og han gikk og ba for en person på sykehuset i Louisville, og et tuberkulose-tilfelle, damen døde. Den lille karen sa: “Vel, det er ingen vits . . . Gud er ikke . . . Det finnes ingen Gud. Han ville ha holdt Sitt Ord.” Sa: “Jeg salvet henne akkurat som—som Bibelen sier. Hvis Han ikke holder Sitt Ord, er Han ikke Gud.” Sa: “Det er bare en bok.”

¹⁸ Nå, det kunne virke slik, hvis du ikke kjente Gud. Det er en del av Skriften, men det er ikke hele Skriften. Det er på grunnlag av den enkeltes tro. Skjønner?

¹⁹ Og jeg fortalte min kone, jeg sa: “Det har skjedd så mange ting, at jeg bare vet at det finnes. Jeg vet ikke hva som kommer til å skje med meg på slutten. Jeg kan gå samme veien. Hvis Gud noen gang tar Sin barmhjertige hånd bort fra meg, vil jeg gå samme vei. Men så lenge Han vil holde Sin hånd av barmhjertighet og ledelse over meg, vil jeg fortsette.” Men jeg spurte Meda, jeg sa: “Hvem var i rommet den morgenen, etter visjonen der jeg så den lille jenta mi, Sharon?”

²⁰ Forresten, her om dagen besvimte jeg nesten. Jeg var på gaten. Og dere kjenner historien min om visjonen av henne, etter. Og jeg kikket, og ved siden av meg, kom det en ung jente nedover gaten her i Jeffersonville, var helt nøyaktig som den visjonen. Jeg måtte bare ta tak i hendene mine. Liknet så mye på den visjonen av min lille Sharon! Hun var en ung kvinne da.

²¹ Og etter den visjonen den morgenen, da jeg var i Herligheten, jeg . . . Hope fortalte meg, hadde armen sin rundt skulderen min, og sa: “Vær ikke bekymret for oss, Bill. Vi har det bedre.” Jeg prøvde å begå selvmord. Og hun sa: “Vær ikke bekymret. Lov meg at du ikke vil bekymre deg lenger.”

²² Og jeg sa: “Jeg kan ikke love det, Hope, for jeg—jeg—jeg er . . . Jeg bekymrer meg. Jeg kan ikke la være.”

²³ Og jeg kom ut av visjonen, stående i det mørke rommet. Og ikke en visjon, ikke innbilning, men armen hennes var fortsatt rundt meg. Og hun klappet meg. Jeg tenkte: “Vent litt. Dette er ikke . . .” Jeg visste ikke hva jeg skulle kalle det på den tiden, en visjon. Jeg kalte det en transe. Jeg sa: “Dette er . . . Hånden hennes er der fortsatt.” Jeg sa: “Er du her, Hope?”

²⁴ Hun sa: “Bill, lov meg at du ikke vil bekymre deg for meg og Sharon mer.” For jeg var ved veis ende. Jeg var klar til å begå selvmord.

Jeg sa: “Jeg lover deg.” Og hun klemte meg, og klappet meg med hånden.

Og så sa jeg—jeg: “Hope, hvor er du?” Jeg fikk . . . følte oppover, helt til jeg fikk tak i den lille lenken på lyset og dro i den. Jeg gikk rundt, søkte gjennom hver stol, for å se om hun satt der.

Han er Gud. Han er like mye Gud i dag, som Han var på Forklarelsens Berg, da Moses og Elia viste seg. Han er fremdeles Gud.

²⁵ Vi kan gå gjennom mange problemer og prøvelser. Husk bare, det er Noen som vet, lyser opp veien, gjør det virkelig. Jeg vet ikke hva som er bak forhenget. Men jeg vet én ting, jeg jager mot målet for det høyere kall, hver dag, prøver jeg å leve for den store begivenheten som vil finne sted en dag når jeg skal se Ham, ansikt til ansikt, og fortelle historien: “Frelst av nåde.” Det er dagen jeg lever for. Legger de tingene bak, som er, jeg ønsker å presse på videre, bare fortsette videre.

²⁶ Jeg vil at dette tabernaklet, nå som dere er på beina, jeg vil at dere skal fortsette å jage mot målet for det høyere kall. Hva enn dere gjør, hold sammen, vær så forpliktet til hverandre som dere kan, men alltid med en hånd utstrakt, for å bringe noen andre inn. Men i denne Troen som vi nå forkynner og trofast kjemper for, gå ikke en tomme fra Den. For hvis du tror at jeg er Hans tjener, er dette Guds program. Det vil aldri være i flertall. Det vil alltid være i mindretall, har alltid og vil alltid være det. Men husk, det står skrevet: “Frykt ikke, lille flokk; det er deres Fars gode vilje å gi dere Riket.”

²⁷ Nå, det er en gruppe av tjenester i menigheten vår, diakoner, tillitsmenn, søndagsskoleleder, pastorer, slik menighetens orden er. Og dere, folket, valgte disse tjenestene og denne pastoren. Jeg er bare en tilsynsmann, som ser at det går riktig for seg, og for å gi råd og så videre. Det er dere som velger pastoren deres, dere velger tillitsmennene deres, dere velger diakonene deres, dere velger enhver tjeneste som finnes i menigheten; dere, folket. Og det er din plikt å stå bak disse mennene, ser du, for de vil gjøre feil. De er mennesker. De er bare menn, og de vil gjøre feil. Men hvis presidenten i USA gjør en feil, kaster vi ham ut som president? Vi glemmer det og går videre. Det er slik vi ønsker å gjøre i menigheten vår nå. Jeg hørte på at han ba, for noen minutter siden, for disse diakonene. Og jeg hørte et vitnesbyrd bak der, ved døren, fra tillitsmennene, om hvordan det er enighet iblant dere alle. La det fortsette å være slik. Nå, dere medlemmer, støtt disse tillitsmennene, diakonene og pastoren. Og husk, når dere er forent slik, husk at det er djevelens oppgave å sørge for at den blir ødelagt. Nå har det alltid vært slik og vil alltid være slik. Men stå bak mennene i disse tjenestene, og det var det jeg ville snakke om.

²⁸ Og så har jeg her også noen . . . noe til oppslagstavlen denne morgenen, om møtet med styret og deres myndighet. Og det vil

være på oppslagstavlen. Og jeg har en kopi til broder Roberson, som er formann for di- . . . for tillitsmennene. Og så har jeg en kopi til broder Collins, tror jeg, som fungerer som formann for diakonstyret. Og nå, alle disse tjenestene er etablert i henhold til Skriften, og de må ha de bibelske reglene for hva de skal gjøre. Derfor har tillitsmennene sin egen tjeneste. Og diakonene har sin egen tjeneste. Søndagsskolelederen har sin egen tjeneste. Og pastoren er flokkens overhode.

²⁹ Nå, hver og en av disse har ting til felles. Og jeg synes ikke at dere skulle ha møte sammen, men hver tjeneste bør være hver for seg, for diakonene har ingenting å si til tillitsmennene, med mindre de har en sak å ta opp med dem. Og omvendt, tillitsmennene har ansvaret for økonomien og slikt i bygningen; de har ingenting med diakonene å gjøre. Diakonene er menighetens politimenn, og assistentene til pastoren. Og tillitsmennene har ansvaret for all eiendom. Tillitsmennene har ingenting med den åndelige siden av det å gjøre, og diakonen har ingenting med den økonomiske siden å gjøre. Derfor må det være slik. Og søndagsskolelederen har ansvaret for søndagsskolen sin. Så jeg har skrevet ned alt, på maskin, for å være på oppslagstavlen.

³⁰ Og så skal vi også ramme inn Læren som menigheten står for, og få rammet Den inn her, i menigheten; det vi står for, prinsippene, menighetens Lære. Nå, for å være en menighet, må vi ha en lære.

³¹ Vi slår ikke ned noen påler og sier: "Vi går bare *så* langt." Vi går like langt ut, i fellesskap med alle, som Gud vil la oss gå, i Sine Skrifter, med folket. Og hold nå sammen, vær enige, ha ett hjerte, og gå videre for Gud. Det er slik Gud vil at vi skal gjøre det.

La oss be nå, og deretter åpne Ordet.

³² Å dyrebare Herre, vi er nå i ferd med å nærme oss det Guddommelige Ord, eller lesingen av dette Ordet. Må Din Hellige Ånd tolke for oss det vi trenger. Og la oss tale, Herre, og handle og leve, vel vitende om at vi alle er Dine barn, av nåde, slik Du har kalt oss. Må det være et fellesskap i denne menigheten, når vi ser at vi akkurat er i ferd med å gå ut i en stor bevegelse, vi føler for å lære opp andre ministre, til å gå ut på disse feltene, om Du sender meg til de forskjellige deler av verden, for å etablere Troen der, og være en redelig og villig tjener, og opplært til å ta over. Og må Troen som en gang ble overlevert til de hellige, som vi trofast står for, omslutte hele verden. Gi det, Herre. Må denne lille ugresshaugen, slik den engang var da vi innviet den til Deg, må det reise seg en menighet her, Herre, hvor ministre og evangelister og lærere og misjonærer vil gå ut fra, til alle deler av verden.

33 Vi ber denne morgenen om en spesiell velsignelse for vår broder og søster Stricker, som lider nå. Men vi vet at vi alle må gjennom disse prøvelsene. Hver sønn som kommer til Gud må tuktes, prøves. Og hvis vi gir opp lett og vender tilbake, så er vi uekte barn, og ikke Guds barn. Gi broder og søster Stricker styrke og kraft, til å holde seg til sin plikts post. Om de må tigge for maten de spiser, la Din hånd av velsignelser være over dem. For vi vet ikke, men det kan være på grunn av nettopp den innsatsen at Du ville vise de innfødte i Afrika hva en ekte kristen er. Gi det, Herre. La nå alt skje etter Din vilje.

34 Velsign denne pastoren, broder Neville. Vi ber, Herre, at Du vil gjøre ham til en hyrde for flokken, slik Du har gjort tidligere. Og vi vil ikke glemme hans nydelige, lille kone som er veldig syk. Fienden vil gjerne la broder Neville bli alene tilbake med ungeflokken, uten noen mor, men vi står og plasserer, ved tro, Jesu Kristi Blod mellom den fienden og vår søster. Må Din Ånd, Herre, være sterkt over henne, vel vitende om at det er bestemt at alle kvinner må gå nedover gjennom denne dalen, av mørke i denne alderen, men vi ber om at Du vil være med henne. Velsign de små barna. Hun vil være nervøs nå, og ømfintlig, men må Den Hellige Ånd alltid være ved barmhjertighetens dør, for den familien.

35 Velsign vårt tillitsmannsstyre, vår broder Wood, og vår broder Egan, broder Roberson og alle de andre, Herre. Diakoner, tillitsmenn og alle de som er knyttet til menigheten, vi ber, Herre, at Du lar dem tjene sin periode med hellighet og—og rettferdighet. Velsign dem, Herre, som har tjent i tidligere tider. Og vi ber om at Du vil fortsette å være med oss alle, så vi kan bli kjent som en menighet av enhet, og Ånd og kjærlighet til Herren. Vi ber nå om at Du vil utdele Ordet til oss, ettersom vi har behov, når vi leser fra Ditt skrevne Ord. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

36 Og mens jeg ba, tenkte jeg mens vi velsignet eller ba om velsignelser for vårt moderne . . . vårt nye styre av tillitsmenn og så videre, tenkte jeg på vår broder Fleeman og broder Deitzman og dem som sitter her, som har tjent godt tidligere. Og vi ønsker å være takknemlige til Gud for deres trofaste tjeneste. Måtte Herren alltid være med dem, for å velsigne dem og hjelpe dem. Jeg vil lese før . . . Bare husk nå, oppslagstavlen og så videre, og de kommende møtene.

37 Og vi er glade for å ha med oss, denne morgenen . . . Vel, jeg kan si det slik, en mann som har vært veldig kjær for meg, i tidligere tider, og kjær nå, en god broder, Fred Sothmann, fra . . . og hans kone, fra Saskatchewan, Canada, som er her for å oppholde seg hos oss, i vår nasjon, en innflytter; men i vårt fellesskap, en elsket broder, broder Fred Sothmann som sitter her. Han ledet kampanjen for meg da jeg var i Canada.

³⁸ Og en annen dyrebar broder som også er en tidligere kanadier, som var en forretningsmann, og kan bevise for verden at du ikke kan gi mer enn det Gud gir. Han og kameraten hans dannet en stiftelse for å skape økonomi til å bygge et sted, eller for en utenlandsmisjon, en stiftelse. Og de ba meg om å komme til Oakland, for et møte, og sa at de hadde penger. De ville sponse alt, fra stiftelsen deres.

³⁹ Broder Fred og jeg prøvde å klare det med pengene som broder Fred hadde, som jeg ikke ville ta for meg selv. Så da bestemte vi oss for at vi skulle gi det til det kanadiske folket og ikke engang ta opp en offergave, men det gikk ikke så bra. Møtene var fine. Men siden vi ikke tok opp en offergave . . . Det spiller ingen rolle om kirken er verdt hundre milliarder dollar, du skylder Gud likevel å ta opp en offergave. Det er en del av tilbedelsen. Og du raner det . . . Så mye som jeg har vært imot penger og slike ting, jeg har oppdaget at når en mann tar feil, kan du like gjerne innrømme at du tar feil, for broder Fred og jeg så at det ikke lyktes så bra.

⁴⁰ Og, broder Borders, da jeg forlot broder Fred og kom ned til deg i Oakland, sa jeg: "Ikke gjør det. Bare send rundt kollektbøssen, ta opp en offergave, og uansett hva det er, sett det tilbake i stiftelsen din, for et nytt møte et sted."

⁴¹ Og før møtene var over, kom broder Border og vennene hans til meg og sa: "Alt vi har sponset møtet med, er allerede samlet inn."

⁴² Og så, for noen dager siden, arrangerte han et møte i San Jose, California, hvor han hadde rundt seksti eller sytti menigheter i dalen, antar jeg, fra alle slags forskjellige trosretninger som alle samarbeidet. Vi hadde et fantastisk møte, og kommer tilbake igjen, november. Vi er glade for å ha dere med oss, broder Borders og broder Fred som sitter bak der. Og disse mennene er kanskje fremmede for dere alle, men de har vært dyrebare brødre for meg ute på misjonsfeltet, og strider innstendig for Troen som vi står for. Gud velsigne deg, broder. Vi er glade for å ha dere her denne morgenen, i dette, gamle tabernaklet her. Det er ikke mye å se på. Men det er noe her, vi vet at Gud bor her, ser dere, så vi er glade for det. Og det er andre dyrebare brødre, hvis jeg hadde tid til å nevne, som er med oss i dag.

⁴³ Nå ser jeg fram til og ber om at i løpet av de neste dagene, om Herren vil, vil jeg dra, føler meg ledet . . . jeg har ikke bekjentgjort det ennå. Det neste møtet, til Ohio, for å være sammen med broder Sullivan, på leirområdet, innen kort tid. Det er bare omtrent hundre miles opp dit, antar jeg, Gene, noe sånt. Kan bli en fin tur, om du ikke har planlagt ferien din, hvis Herren fortsetter å lede oss. Veldig fin mann, og vi setter stor pris på broder Sullivan. Bare en . . . Han er borgermester i byen. Han var bare en tidligere borgermester, og bare en gammeldags

Kentuckianer. Det er alt jeg kan si om ham. Da jeg møtte ham her om dagen i . . . Vi vokste begge opp der nede i fjellene i Kentucky. Han sa til meg: “Har du fortsatt dyvelsdrek rundt halsen, Billy?” Nå forstår dere hvilken—hvilken Kentuckianer han er. La oss nå slå opp i . . .

Ikke for å ringeakte mine brødre fra Kentucky her, broder Jeffries og så videre. Jeg er en Kentuckianer også, vet dere. Jeg skal fortelle dere en ting vi er. Vi er ikke Kentuckianere, heller ikke er vi amerikanere. Vi er pilegrimer og fremmede. Vi ser etter en kommende By.

⁴⁴ Nå, for lesningen, la oss lese fra 2. Mosebok, i noen få minutter. Jeg ønsker å lese fra det 23. kapitlet og det 20. verset til og med det 23. verset. Og jeg ønsker å ta en tekst ut av dette denne morgenen, rettere sagt, om dette: *En total utfrielse*. Og jeg skal ikke tale lenge, nå mens jeg ventet på at dere skulle slå opp i Boken og kapitlet.

Se, Jeg sender Engelen foran deg for å bevare deg på veien og føre deg til det stedet Jeg har gjort i stand.

Legg merke til Ham, . . . lyd Hans røst! Sett deg ikke opp mot Ham, for Han vil ikke tilgi dere den overtredelsen, siden Mitt navn er i Ham.

Jeg er sikker på at forsamlingen vet Hvem denne Engelen var. “Mitt Navn er i Ham.”

Og hvis du vil høre på det Han sier og gjør alt Jeg sier, da vil Jeg være en fiende av dine fiender, og en motstander av dine motstandere.

For Min Engel skal gå foran deg og føre deg . . . til amorittene . . . hetittene . . . perisittene . . . kanaaneerne . . . hevittene og . . . jebusittene, og Jeg vil utslette dem.

⁴⁵ Må Herren velsigne Sitt Ord mens vi taler i noen minutter nå, hvis dere ber. Jeg tenkte på dette emnet, med: *En total utfrielse*.

Menigheten har vært i—i mindretall. Den vil alltid være det, i medlemmer, til Jesus kommer. Men Den lever under Sine Gudgitte privilegier. Hvis vi bare skjønte at dette er den levende Guds Menighet; ikke Branham Tabernacle, men Branham Tabernacle er bare en del av Den. Det er andre slike tabernakler utover landet.

⁴⁶ Broder Snelling har et dåpsmøte i kveld. Jeg glemte at broder Curtis ba meg om å kunngjøre det, eller fortalte meg i går, at de har det. Han har et dåpsmøte. Og hvis noen her aldri har blitt døpt, så vil broder Snelling gjerne gjøre det i kveld. Det er Hellighets Tabernaklet i Utica. Og broder Junior Jackson, i New Albany. Og det er mange slike menigheter over hele landet. Men det virker som vi alle, mer eller mindre, lever som om vi er beseiret.

⁴⁷ Jeg hørte broder Neville kunngjøre i morges, der bak, at jeg kom til å tenke på, at folk tilsynelatende er på vei bort fra utfrielse. Det ser ut til å være noe, at folk har sett det, så de bare skyver det til siden: "Åh, vel, Gud kan gjøre det." Men det er ikke rett holdning.

⁴⁸ Nå, Moses, da han ble kalt av Gud, ble han en total, fullstendig profet.

Når Gud sender en mann til å gjøre noe, utrustrer Han ham fullstendig med alt han trenger. Hvis Gud kaller en mann til å være en predikant, legger Han noe i ham å forkynne med. Hvis Han kaller ham til å være en lærer, legger Han noe i ham å undervise med. Hvis Han kaller ham til å være en profet, legger Han noe i ham, for å se visjoner og til å være en profet. Gud utrustrer alltid Sin mann fullstendig.

Og det var akkurat det Han gjorde da Han sendte Moses til Egypt. Han reiste ham opp på en bestemt måte. Og Han underviste ham på en bestemt måte, og Han formet ham, og støpte ham og dannet ham. Etter at Han hadde lovet Abraham, hundrevis av år tidligere, at Han ville utfri folket, så hadde Han—Han i tankene at Han ville forme Moses akkurat slik Moses ble formet. Moses var en fullstendig profet. Og så, siden han var en fullstendig profet, så . . .

⁴⁹ Akkurat som deg, hvis du er en kristen, gjør ikke Gud noen halvveis kristne. Gud gjør komplette kristne. Gud skaper ikke halvveis predikanter, men predikanten kan være halvveis. Og Gud gjør Sine barn til kristne, men noen ganger er de halvveis kristne. Men det er ikke Guds hensikt at de skal være slik. Det er deres egne veier som har blandet seg med Guds plan for livet deres, og det er det som gjør dem slik de er. Gud vil ikke at de skal være halvveis kristne, eller halvveis predikanter, som går på kompromiss her og der, eller . . . Han vil at de fullstendig skal stå i bresjen.

⁵⁰ Nå, Moses, Gud gjorde ham til en fullstendig profet, for en fullstendig utfrielse. Og Moses var fullstendig overgitt i Guds hender. Det er grunnen til at det gjorde ham til den han var. Han var så fullstendig i Gud, at Gud kunne stole på ham.

⁵¹ Jeg lurer på, denne morgenen, som kristne, om vi har overgitt vår egen vilje, og overgitt oss så fullstendig til Gud, så Gud kan betro oss den plassen Han har satt oss. Jeg lurer på, denne morgenen, på meg selv, om jeg kunne være så overgitt til Gud, at Gud kunne stole på meg, kunne stole på broder Neville, kunne stole på vårt tillitsmannsstyre, vårt diakonstyre eller våre medlemmer i menigheten vår. Vi har alle en plass, og vi har en plikt.

⁵² Forkynneren har en plass, en plikt til å stå og forkynne Kristi uransakelige rikdommer, uten å gå på kompromiss, hvis han er

kalt til å være en predikant. Han ville ikke gjøre unntak for noen, hvis han er kalt til å være en predikant.

⁵³ Og medlemmet av menigheten, han er kalt til å være et medlem av denne bestemte gruppen, da ville han ikke gå på kompromiss. Hvis menigheten mener at vi ikke skal gamble, da bør det medlemmet aldri røre en kortstokk. Vi tror ikke på å drikke, han burde snu hodet helt bort fra å drikke. Hvis vi ikke tror på gambling eller røyking, bør medlemmene av denne menigheten aldri røre noe slikt. Gud gir fullstendig utfrielse. Når vi . . .

Han vil gjøre det hvis vi fullstendig overgir oss til Ham. Hvis vi fullstendig vil overgi oss selv i Hans hånd, da kan Gud leve i oss. Kristus, Håpet om Herlighet, Han kan reflektere Seg Selv ut fra oss, når vi kommer oss ut av veien. Da er våre tanker Hans tanker. Kunne du forestille deg at Kristus røyker en sigar? Kunne du forestille deg at Kristus drikker eller spiller kort? Så hvis din ånd er en del av Hans Ånd, vil Han at den skal være på din bekjennelse. Men du lar djevelen komme inn og ta over. Og hele tiden, i hjertet ditt, dypt der inne, vet du at du gjør feil når du gjør disse tingene.

Og når et medlem snakker stygt om det andre medlemmet, vet du at det er feil. Dere har fått bud om å be for hverandre, ikke å snakke stygt om hverandre, men å elske hverandre. Og hvis noen er nede, la oss løfte ham opp, hjelpe ham. Nå, det gjør oss til en—en—en gruppe troende som står samlet. Nå, når vi ikke adlyder det, så adlyder vi ikke Gud, og vi mishager Gud. Og derfor kan ikke menigheten vår, folket vårt ha fremgang, menigheten kan ikke komme videre, er fordi vi ikke står samlet. Som Jesus sa: “En liten surdeig syrer hele deigen.”

⁵⁴ Nå, hvis menighetsstyret, eller for eksempel diakonene, kom og sa at vi skulle . . . mente at vi skulle bygge et nytt tabernakel. Hvis det er beslutningen til diakonene, og de har rådført seg med tillitsmennene, og de ikke har pengene til å gjøre det, så har de et byggeprogram, slik som vi har på gang nå. Og deretter legges det fram for hele forsamlingen, det vil si til oss, hele menigheten er suveren. Så hvis menigheten stemmer for et nytt tabernaklet, så skulle vi alle samarbeide om å bygge det nye tabernaklet.

⁵⁵ For å være ærlig, selv, da de snakket om nytt tabernakel, var jeg imot tanken. Det er riktig. Jeg sa: “Vi trenger ikke akkurat et nytt tabernakel. Jeg drar sannsynligvis herfra ganske snart, som Herren . . . hvis det Han viste meg går i oppfyllelse. Hva skal vi med et nytt tabernakel? Vi har ikke pengene.”

⁵⁶ Så kom jeg ned og kjente følelsen til menigheten, at flertallet i menigheten så ut til å ønske det. Hva gjorde jeg da? Jeg ofret mine egne tanker og rettet meg etter menigheten. Ja visst, la oss gjøre det. Hvis . . . Det er slik vi kaster lodd, det var slik det var på Bibelens tid, måten menigheten stemte på. Suvereniteten,

gruppene av folket kommer sammen. I enhet er det styrke. Så derfor sa jeg: “Ja visst, hvis det er dette menigheten ønsker, hvis det er dette Gud ønsker, har Han mer autoritet ved stemmene til en hel gruppe mennesker enn Han har ved meg, for jeg har ikke noen visjon til å si at det ikke burde skje.” Så vi retter oss etter menigheten, og beveger oss med menigheten. Og jeg står bak det, for å gjøre alt jeg kan, ser dere, for å hjelpe menigheten.

⁵⁷ Det burde være motivet til enhver kristen og enhver person i menigheten, er for å forene oss og holde sammen. Uansett hva menigheten stemmer for, er det det vi bør stå for. Så si for eksempel, . . . ønsker å forandre noe i menigheten. Vel, så, hvis tillitsmennene ønsker, . . . noen andre ønsker, diakoner, de ønsker å forandre noe, så kommer det framfor menigheten, menigheten under ett. Og hvis—hvis ideen vår her ser ut til å være litt annerledes enn hva hele menigheten mente, la oss gi slipp på den ideen, for det er den eneste måten vi kan stå forent på. Og hvis denne menigheten bare vil fortsette slik dere gjør nå, og stå forent sammen, vil Gud gjøre . . . Det er ubegrenset, hva Han vil gjøre, hvis vi vil stå sammen. Vi må holde sammen. Det er slik vi ønsker å være, så helt med hverandre, og så helt i Guds hender.

⁵⁸ Så må vi ha en mann som vi tror forkynner Guds Ord. Hvis han ikke gjør det, så finn noen som gjør det. Det er slik vi må stå. Hvis tillitsmannsstyret ikke vil stå for det som er rett, da er det deres oppgave å velge noen som vil stå for det som er rett. Og når dere gjør det, så stå ved det. Det er opp til dere. Stå ved det. Og alle sammen står vi for én Ting, det er Gud.

⁵⁹ Hvis et medlem gjør en feil, ikke skyv ham bort. Hjelp ham. Løft ham opp. Kom sammen, prat med hverandre. Det er hva Skriften sier. Når vi gjør en feil, la oss gå innfor Gud. Før vi kan gå innfor Gud, må vi gå til personen vi såret.

⁶⁰ Jeg måtte nettopp gjøre det. Og jeg vet at jeg gjorde feil. Jeg løy, fikk min kone til å lyve. Jeg tror jeg har fortalt dere om det, her i menigheten. Det var noen dager, ikke lenge siden, det er omtrent seks uker siden. Advokatene hadde gjort meg så oppskaket, av denne etterforskningen, at jeg knapt visste hvor jeg var. Jeg hadde nettopp gått hjem fra kontoret, for å spise middag. Og det private telefonnummeret ringte, og Meda gikk for å ta telefonen. Hun la hånden over den og sa: “Det er disse advokatene igjen.”

⁶¹ Jeg sa: “Jeg orker ikke en kveld til. Hodet mitt føles som det dras av. Jeg holder på å bli gal, bare drar meg den veien og den veien og denne veien.” Jeg sa: “Jeg klarer det ikke.” Og jeg spratt opp, og jeg sa: “Fortell dem at jeg ikke er her”, og løp rundt bak huset.

⁶² Da jeg kom tilbake . . . Meda er veldig samvittighetsfull i disse tingene. Hun møtte meg i døren, halvt gråtende. Hun sa: “Bill, var det den rette tingen å gjøre?”

63 Du vet hvordan du er. Jeg vet hvordan jeg er. Jeg sa: “Ja visst. Jeg var ikke her akkurat da.” Jeg visste at Gud hadde fordømt meg for det. Jeg sa: “Jeg var ikke her akkurat da.”

Sa: “Men du var her da han ringte.”

64 Den ettermiddagen dro jeg for å be for en syk baby. Og før jeg forlot huset, ringte telefonen igjen, og lille Joseph løp bort og tok tak i telefonen og sa: “Pappa, vil du at jeg skal fortelle dem at du ikke er her?” Ser du hvordan synd forderver, hvilken familie ville det ha blitt til slutt?

65 Første Johannes, det 5. kapitlet, og det 21. verset, sier: “Hvis våre hjerter ikke fordømmer oss, så har vi frimodighet for Gud.” Men hvis vårt hjerte fordømmer oss, hvordan kan vi da ha frimodighet for Gud? Vi vet, så lenge vi har synd som ikke er bekjent, vil Han ikke høre oss. Det er sterkt, men, det er—det er—det er, menigheten trenger disse tingene.

66 Så begynte jeg å be for denne babyen. Og da jeg begynte å legge hendene på den, rettesatte Herren meg og sa: “Du fortalte en løgn. Du er ikke skikket til å be for den babyen.”

67 Jeg snudde meg bort fra mannen. Jeg sa: “Sir, bare vent her. Jeg har noe jeg må ordne opp i.”

68 Jeg ringte opp advokaten og gikk ned til kontoret, ba ham komme inn. Jeg sa: “Hør her, sir, jeg fortalte en løgn. Jeg fikk min kone til å lyve. Hun sa at jeg ikke var der inne, og jeg løp ut bak huset.” Og jeg tilsto det og fortalte ham om det.

69 Gikk bort og la hendene på skulderen min. Han sa: “Broder Branham, jeg har alltid hatt tillit til deg, men jeg har mer enn noen gang nå, en mann”, sa han, “som er villig til å rette opp i sine feil.”

70 Jeg fortalte ham, jeg sa: “Jeg begynte å be for en baby, og Herren bare fordømte meg, i mitt hjerte, fordi jeg visste at jeg hadde gjort galt.”

71 Så, dagen etter, sa kona: “Hvor skal du?”

Jeg sa: “Til hulen min.”

72 Og jeg gikk opp til hulen min, oppe over Charlestown, hvor jeg har gått, i årevis. Jeg kom inn der, og jeg ba hele den dagen: “Å Gud, la meg aldri gjøre noe sånt igjen. Tilgi meg, Herre, for da jeg begynte å legge hendene mine på de syke, for å be, da ble jeg fordømt.” Rundt klokken tre om ettermiddagen, kom jeg ut. Det ligger en stor stein der ute. Og jeg gikk opp på den steinen og så opp mot øst, med hendene løftet, og priste Herren. Og det var bare så stille der inne. Og jeg sa: “Herre, om Du bare vil . . . En gang gikk Du forbi Moses, og han sa at det var . . . da Du hadde ham i fjellets kløft, og det så ut som baksiden av en mann.” Jeg sa: “Kunne Du gjøre det igjen, Herre? La meg få vite at jeg er tilgitt.” Og jeg sa: “Hvis Du vil hjelpe meg og komme til tankene mine . . .” Jeg sa: “Herre, jeg er ikke særlig sterk, mentalt, for jeg

har ingen utdanning.” Jeg sa: “Og jeg—jeg prøver å tjene Deg. Du kjenner hjertet mitt, og jeg gjorde ikke . . . jeg burde ikke ha gjort det. Jeg mente ikke å gjøre det. Det følte som om hodet mitt ville sprengte, jeg var så nervøs, og jeg gjorde det i et øyeblikk da satan fikk tak i meg.” Jeg sa: “Hvis Du tilgir meg, la meg da se Deg, Herre.”

⁷³ Gud er min Dommer; rett ved siden av meg, begynte det å virvle som en Vind et sted i buskene, og Den kom rett langs siden av hulen der jeg var, og gikk ned gjennom skogen. Åh, broder, en fred som overgår all forstand feide over meg, og jeg gråt. Jeg hulket. Jeg ropte. Jeg visste at syndene mine var tilgitt. Ser dere, jeg var ikke forent med Gud, jeg kunne ikke få utfrielse for babyen.

⁷⁴ Jeg . . . Og allerede dagen etter var det en mann fra Chicago, som er en stor mann, en katolikk som nettopp har konvertert, hjerteklaffene hans hadde hovnet opp som en oppblåst innerslange, og de hadde prøvd å operere dem ut i lang tid, skulle gjøre det, og han ville ikke la dem gjøre det. Til slutt fikk han en samtale. I disse samtalene, holder vi på til vi finner ut hva som er galt. Og mannen hadde ikke mer enn kommet inn, før Den Hellige Ånd gikk tilbake gjennom livet hans og tok fram noe som han hadde gjort da han var altergutt i Den katolske kirken. Han sa: “Det er sannheten. Det er den rene sannheten.” Sa: “Mener du at det var imot meg?”

Jeg sa: “Det er den eneste skyggen jeg kan se i livet ditt.”

⁷⁵ Gikk tilbake igjen og sa til legen, han sa: “Ja vel, forbered tingene nå, vi skal ha operasjonen.”

⁷⁶ Legen sa: “Vi skal undersøke hjertet igjen.” Og da han så på det, sa han: “Du trenger ikke operasjonen.” Skjønner?

⁷⁷ Hvis våre hjerter fordømmer oss, vi vil ha fullstendig utfrielse. Vi vil ikke være halvveis, menighet. Vi ønsker å være en ekte menighet eller ingen menighet i det hele tatt. Vi ønsker å være ekte kristne eller ingen kristne i det hele tatt. Vi vil ha total utfrielse fra våre uvaner, fra våre synder, fra våre onde tanker, fra våre onde handlinger, fra vår uaktksomhet, uansett hva vi har gjort. Vi vil ha total utfrielse, slik at når folk kommer inn i denne menigheten, for å bli bedt for, det vil bare være denne lille gruppen (kanskje ikke over hundre, eller to) som sitter her, men de vil være fullstendig i Guds hender. Og når vi ber, så vil Gud høre fra Himmelen. Gud vil ha noen som Han kan holde i hendene Sine, noen som Han kan si: “Jeg stoler på. Jeg kan sende denne, Min syke tjener, til Branham Tabernacle i Jeffersonville, og den gruppen mennesker er i enighet.” Noe vil skje.

⁷⁸ Vel, se hva Han gjør for oss i den tilstanden vi er i. Hva ville Han gjort hvis vi var ett hjerte og i enighet? Den eneste måten vi kan gjøre det på, er å forene våre hjerter med broderkjærlighet, adlyde menighetens tjenere og pastoren, og pastoren adlyder

Gud. Da arbeider Gud gjennom pastoren, gjennom styret, ned i menigheten, og alle sammen er én enhet for Guds Rike. Da vil Gud høre, når vi har en forent gruppe. La ingenting forstyrre dere. Vær ikke bekymret for noe.

⁷⁹ Nå, det er den typen person som Gud ordinerte til å innta landet. Moses var helstøpt, han var en mann som ikke ville gå på kompromiss. Hvis det var oppstyr og krangel, og så videre, ville han ikke gå på kompromiss. Det er det Gud vil for oss nå.

⁸⁰ Faraos ville komme til enighet, og sa: "Moses, dere kan dra alle sammen, og, men, la barna bli igjen, eller la noe av kveget bli igjen her."

⁸¹ Det er slik djevelen vil at en kristen skal komme. "Det vil være fint for deg å bli medlem av menigheten, men du må aldri tilgi Jones. Det vil være fint for deg hvis du kan bringe inn din . . . hvis du kan gå . . . Du trenger ikke slutte med røykingen, drikkingen, lyvingen, stjelingen, klagingen og baksnakkingen. Du trenger ikke slutte med det. Bare bli medlem av menigheten."

⁸² Men Moses var ikke en som gikk på kompromiss. Han ville ha en total utfrielse. Han sa: "Vi lar ikke en hov bli tilbake. Vi tar alt som tilhører oss, når vi går for å tilbe Herren."

⁸³ Det er slik menigheten burde være. "Vi tar rettferdighet. Vi tar hellighet. Vi tar Den Hellige Ånd. Vi tar en samlet gruppe når vi går til alteret. Vi vil være en ekte gruppe. Vi etterlater ingenting. Vi tar alt. Det blir ikke en hov igjen her." Du vet, og folk kan be på en slik måte at djevelen må gi etter.

⁸⁴ Det var slik Moses og gruppen hans gjorde. De kom dit og kom under blodet. La du merke til, at før de kom under blodet, var det ingen total utfrielse. Moses selv, han var forent med Gud, men Israel var ikke det. Det var fremdeles synd. Og de knurret mot Moses, og de sa: "Hvorfor, hvorfor gjør du dette? Du gir oss mer problemer." Fordi Faraos bare doblet antall mursteiner, og så videre. Det var Moses; han var fullstendig i Guds hender, totalt utfridd fra sauehold, for å gjete Guds sauer. Han selv var totalt utfridd. Men folket var ikke utfridd, for det var fremdeles knurring iblant dem.

⁸⁵ En natt da Gud forordnet at et lam skulle drepes, et bilde på Kristus, og blodet ble dyppet i isop, det vil si en enkel vekst (vanlig, ydmyk), og ble strøket over dørbjelken og på dørstolpene, det var da Israel ble fullstendig utfridd, uten å etterlate seg en eneste hov. Alt som tilhørte dem ble utfridd. Familiene deres, deres kjære og alt ble utfridd da de kom fullstendig under blodet.

⁸⁶ Det er da menigheten vil bli fullstendig utfridd, når alt kommer under Blodet. Når syndene dine kommer under Blodet, når røykingen din, når gamblingen din, når juksingen din, når stjelingen din, når lyvingen din, når alt er brakt under Blodet, da vil det bli en total utfrielse. Har du gjort noen urett, så rett

opp i det. Du kan ikke bringe det under Blodet, det vil ikke bli der. Du kan ikke ta det med. Noe lar deg ikke gjøre det. Når du selv er fullstendig, totalt brakt under Blodet, vil det bli en total utfrielse; da vil du få en frihet som du aldri har kjent før. Når alt er brakt under Blodet, underlagt Guds Rike, da vil det bli en virkelig utfrielse.

⁸⁷ Jesus var fullstendig, totalt menneske. Han kunne gråte som en mann. Han kunne spise som en mann. Han kunne bli sliten som en mann. Han var fullstendig, totalt menneske, i Sitt fysiske vesen. Og i Sin Ånd var Han fullstendig, totalt Gud, så Han underkastet Sitt kjød under Ånden som var i Ham. Du skjønner, Han ble fristet på alle måter som vi blir. Han var en mann, ikke en Engel. Han var en mann. Han hadde lyster og fristelser, akkurat som vi har. Bibelen sier at Han hadde det. Han var en mann, ikke en Engel over fristelse. Hebreerne 1 sier at: "Han ble . . ." Hebreerne 1,4 sier at: "Han ble stilt lavere enn Englene." Han var menneske, fullt og helt menneske; så Gud tok et fullstendig menneske, for å bringe total utfrielse, og Han fylte Ham med Sin Ånd. Den Hellige Ånd var i Ham, uten mål. Og Han ble fristet som vi blir. Og Han var fullstendig Gud. Han beviste det da Han reiste opp de døde, da Han stoppet naturen, det brusende havet og de kraftige vindene. Når Han talte til trærne, og så videre, adlød de Ham. Han var Gud, på innsiden. Og Han kunne ha vært et menneske, for Han var et menneske, men Han overga Seg Selv totalt og fullstendig (som et menneske) i Guds hender, til tjeneste for Gud.

⁸⁸ Og Han er vårt forbilde. Vi er menn og kvinner. Vi er også kristne. Hvis Han er vårt forbilde, la oss fullstendig overgi oss selv i Den Hellige Ånds hender, så vi kan være undersåtter av Guds Rike.

⁸⁹ Han var fullstendig menneske; Han var fullstendig Gud. Men Han overga Sine naturlige deler til Hans . . . og Sine fysiske deler, og Sin Egen tenkning, og Sine Egne handlinger, og Sine Egne interesser, og: "Jeg gjør bare det som behager Faderen." Slik er det. Fullstendig frigjort fra mennesker. Prestene kom til Ham, de store mennene, og sa: "Rabbi, *den og den*", og prøvde å bestikke Ham inn til deres organisasjoner og kirkesamfunn. Men Han var fullstendig frigjort, fordi Han stolte på Gud.

⁹⁰ Sa ikke salmisten: "Du skal utfri Ham, for Han har fullstendig stolt på Meg"? Skjønner? "Jeg vil utfri Min Kjære fra hundene, fordi Han har stolt på Meg."

⁹¹ På et tidspunkt, når vi kommer til slutten av livsreisen, ønsker jeg det for meg selv. Jeg vet at du ønsker det for deg selv. Jeg vil at Han skal si: "Jeg vil fri ham ut av dødens kjeve, for han har stolt på Meg. Jeg vil utfri ham fra graven, på oppstandelsens morgen, utfri ham fullstendig, både sjel, kropp og ånd, fordi han har satt sin lit til Meg."

⁹² Alle Jesu gjerninger var komplette. Alt var komplett, totalt, utfridd. Han utfridde den spedalske fullstendig fra spedalskhet. Han utfridde kvinnen med blødningene fullstendig fra problemet hennes. Han utfridde verden fullstendig fra synd, da Han døde på forsoningsdagen. Han utfridde fullstendig hver synd. Han utfridde Menigheten. Så vi trenger ikke leve under våre privilegier, folkens. Vi trenger ikke leve i en beseiret tilstand, fordi Han beseiret djevelen og tok alle herredømmer og makter, og la dem under Sine føtter, og de har ingen juridisk rett til å herske over deg. Vi er kristne, fylt med Den Hellige Ånd. Vi trenger ikke dik- . . . la djevelen diktere oss. Kristus utfridde oss, total utfrielse; utfridde oss fra det onde, utfridde oss fra synd, utfridde oss fra uvaner, utfridde oss fra baksnakking, utfridde oss fra—fra banning, utfridde oss fra alle slags skitne ting. Han utfridde oss fullstendig og plasserte oss i Sine hellige hender; en fullstendig, total utfrielse.

⁹³ Han utfridde vår sykdom. Han utfridde oss fra sykdom, for vi har et skjøte på det. Halleluja! “For Han ble såret for våre overtredelser, ved Hans sår ble vi helbredet.” Han er vår Helbreder. Det var derfor den stakkars, lille kvinnen med polio som prøvde å ta vare på en ektemann som var døende av kreft, hun trådte inn i sfærene av Guds Nærvær. Hun hadde tro. Og hun . . . Legene hadde gjort alt de kunne gjøre, så hun fulgte Guds instruksjoner og ble fullstendig utfridd.

⁹⁴ Disiplene fikk total utfrielse, absolutt total utfrielse. Hvorfor? Fordi de fullt og helt var fylt med Den Hellige Ånd. Når du bare er et menighetsmedlem og håndhilste på pastoren, eller noen . . . hadde en slags liten opplevelse med å hoppe, rope eller tale i tunger, eller noe annet; og fremdeles har ondskap i hjertet, merkelig oppførsel, forteller løgner, røyker sigaretter, lyster etter kvinner; da har det ikke skjedd noe ennå. Det er noe galt. “For den som elsker verden eller det som hører verden til, har ikke Guds kjærlighet i seg.” Du har blitt villedet. “På fruktene deres skal du kjenne dem.”

⁹⁵ Vi ønsker alle å være forent med hverandre, med Den Hellige Ånd. Hvert medlem bør forene seg med hverandre. Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd. Den renses oss fra all urettferdighet. Vi er utfridd fra verdens ting. Jesus sa: “På dette vil alle mennesker skjønne at dere er Mine disipler, når dere har kjærlighet for hverandre”, når ett medlem elsker det andre medlemmet så mye at det ville dø for det.

⁹⁶ Når det kommer noe ondt fra verden på utsiden, noen av kvinnene kommer og sier: “Hør nå her, kjære, det ville være bedre for deg om du gjorde *dette*, eller gjør *det*, kledde deg i *dette*, eller gjorde *det*, eller gjorde *dette*, og kom deg bort fra den gjengen med hellige rullere”, eller lignende, vi er så forent med Gud!

⁹⁷ Du sier: “Vel, broder Branham, det er en veldig fristelse.” Men Kristus døde for det formålet. Djvelen er beseiret. Vi vil ha total utfrielse. Vi vil ha en menighet som er ekte og ren og uforfalsket, og renses i Lammets Blod, og fylt med Den Hellige Ånd, og tegn og under og mirakler. [Tomt område på lydbandet—Red.] . . . fullstendig utfri alle. [Tomt område på lydbandet].

⁹⁸ Kjære Gud, Du tar ikke imot noe med mindre det er totalt utfridd. Du kunne ikke motta et offer med et lyte på seg. Du vil aldri motta en bønn, hvis det er synd tilbake i livet til den personen. Du kunne bare ikke gjøre det, Herre. Du gjorde det ikke i tidligere tider, og Du kan ikke gjøre det i dag. Men offeret må være uten lyte. Herre Gud, mens vi legger oss på alteret, et ofret liv, ta fra oss, Å Herre, alle syndens lyter. Jeg legger fullstendig min sjel, og min kropp, og min styrke, min innsats, med denne menigheten på alteret, denne morgenen. Rens oss med Ditt Blod, og tilgi oss for all synd vi har gjort. Og må den mektige Hellige Ånd bo rikelig i oss, og Hans Nærvær gå med oss fra dette tabernaklet denne morgenen, så vi kan kjenne i oss, at Han har tilgitt oss. Da vil bønnen være: “Tilgi oss våre overtredelser, slik vi og tilgir de som synder mot oss.” Gi det, Herre.

⁹⁹ Vær Du nær oss nå, velsign oss og bevar oss til vi møtes igjen på kveldsmøtet. Må vi komme inn med rene hender og et rent hjerte, som Du ikke vil avvise, for vi ønsker en fullstendig og total utfrielse fra alt, Herre, som vil hindre oss fra å være verdens lys; et lys som står på en høyde, ikke under en skjepe, men et lys som står på en høyde, som gir lys til å veilede folks føtter på den rette vei. Gi det, Far. Vi ber om det i Jesu Navn, og til Hans ære. Amen.

¹⁰⁰ Jeg skal spørre Doc . . . Jeg tror han er bak der, eller en av diakonene som er til stede. Slik at menigheten kan lese dette, Doc, kom og sett dette på oppslagstavlen slik at menigheten kan se det når de går ut. Og så broder Collins, hvis han er her . . . Er broder Collins inne? Gi ham denne andre.

¹⁰¹ Og ja vel, sir, så får vi se hva . . . [Broder Branham leser en lapp—Red.] Det er noen som ønsker en samtale. Det lar seg alltid gjøre. Vi er glade.

Og jeg har samtaler. Du skjønner, det du gjør er å ringe nummeret vårt der ute. Vi—vi hadde så mye trøbbel oppe i huset, menigheten vet det. Dette er nykommere. Menigheten vet om det. Det bør settes opp en liten notis . . . Jeg skal få satt det opp her i menigheten, også, for nye som kommer inn. Du skjønner, det er så mange, at vi ikke kan ta hånd om dem alle, bare en etter en etter nummer. Skjønner? Og vi . . . Hvis du bare ringer BUtlr 2-1-5-1-9, BUtlr. [Telefonnummer er endret—Red.] Og om noen av medlemmene møter noen som ønsker det, er jeg alltid glad for å møte mennesker. Men vi har et fast system. Det er allerede noen som har ringt, flere, ser dere. Og vi tar dem bare en etter en, etter

som vi kommer. Så er det . . . Tidligere gjorde vi det litt tilfeldig, på alle måter, hoppet hit og dit, folk gikk skuffet hjem og alt. Nå har de fått orden på alt. Og det er det vi prøver å snakke om nå, ser dere, få orden på alt, helt perfekt.

Og jeg vil gjerne møte disse kjære menneskene, hvis de bare ringer BÜtler 2-15-19 (1-5-1-9) og Mr. Mercier eller Mr. Goad, en av dem, vil besvare telefonen og fortelle deg nøyaktig når du kan få en avtale. Vi har et sted der ute, med aircondition, og er klare for å ta imot folket og be for dem. Vi er bare glade for å gjøre det.

¹⁰² Nå, grunnen til at jeg ikke kommer til kirken, folk tror at jeg prøver å komme vekk fra folket; det er ikke det. Jeg prøver å—å være nøyaktig på min plass. Skjønner? Det er det jeg ønsker å være, ønsker ikke å gjøre forskjell på folk. Hver person, hvem som helst, hvor som helst, når som helst, ser dere; farge, trosbekjennelse, har ingenting med saken å gjøre. Vi kommer rett dit og møter folket. Og hvis de har et behov, blir vi innfor Gud inntil det løser seg. Hvis de vil vite noe om møter, tar vi selvfølgelig hånd om det og registrerer det. Det er bare Den Hellige Ånds ledelse. Og det er . . . På den måten tror jeg det blir rettferdig, det setter alle på lik linje. Derfor blir det ikke gjort forskjell på folk, ingen forskjell.

¹⁰³ Var det noen som kom for å bli bedt for denne morgenen, som var syk og ønsket å bli bedt for? Ja vel. Det er det ikke.

La oss så synge den gode sangen for . . . for tilbedelse. Hva kan vi synge denne morgenen? “Hva kan ta bort min synd?” Kjenner du den, Teddy? “Intet annet enn Jesu Blod.” Hva kan . . .

[En søster snakker med broder Branham—Red.] Ja vel, sir. Vil du be for henne nå?

Jeg skal be for den damen. Legg hendene på denne kvinnen her. Vil dere bøye hodet med meg, da, rolig nå.

¹⁰⁴ Kjære Gud, det er en dame som er veldig syk. Vår søster har lagt kroppen sin fram, til og med for å ta kreft fra andre, for å stå i bresjen, for andre. Men Du utfridde henne fra det, Herre, for noen få dager siden, da de tingene ble kjent. Bare la henne finne det ut selv, da, Herre, hun vil vite at det kommer fra Deg. Jeg legger hendene på henne og ber om nåde for den andre kvinnen hun står for. Må Guds nåde, Den Hellige Ånds kraft . . . Er det noe ondskap i våre hjerter, Herre, åpenbar det for oss, først, så vil vi gå og gjøre det rett. Da vet vi at vi har funnet nåde hos Gud, vi har fred med Gud, vi får det vi ber om, fordi vi ikke har noen fordømmelse. Gi det, Herre. I Jesu Navn ber jeg. Amen.

Ja vel.

Hva kan rense bort min synd?
 Ingenting annet enn Jesu Blod;
 Hva kan gjøre meg frisk igjen?
 Intet annet enn Jesu Blod.

Åh, dyrebar er den flod
 Som gjør meg hvit som snø;
 Ingen annen kilde vet jeg om,
 Intet annet enn Jesu Blod.

¹⁰⁵ Hvor mange føler at alle dine synder er under Blodet? La oss synge den med hendene løftet nå.

Hva kan rense bort min synd?
 Intet annet enn Jesu Blod;
 Hva kan gjøre meg frisk igjen?
 Intet annet enn Jesu Blod.

Nå idet vi tar hendene ned, la oss håndhilse omkring.

Dyrebar er . . .

Slik ja, rundt omkring.

. . . hvit som snø;
 Ingen annen kilde vet jeg om,
 Intet annet enn Jesu Blod.

Elsker dere Ham? Amen.

Åh, hvor jeg elsker Jesus,
 Åh, hvor jeg elsker Jesus,

Bli ved det nå. Alle sammen, hold fast ved Gud.

Hvor jeg elsker Jesus,
 Fordi Han først elsket meg.
 Jeg vil aldri forlate . . .

EN TOTAL UTFRIELSE NOR59-0712
(A Total Deliverance)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på søndag morgen, 12. juli, 1959, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org